

И докато Бодуенъ се разправяше съ ромейцитѣ въ Никея и Трапезунъ, той дигна войската си, слѣзе въ Македония и зае безъ борба земята, която съ радостъ се връщаше къмъ старото си отечество.

Но да влѣзе въ открита бранъ съ фрѣзитѣ не посмѣ. Защото все още трѣбваше да се чака отговора на папата. Щѣше ли Инокентий да му прати корона и скиптеръ? Щѣше ли да го защити отъ злитѣ намѣрения на кръстоносцитѣ, или щѣше да предпочете тѣ да го покорятъ и присъединятъ къмъ новата католическа империя? А венгритѣ и сърбитѣ?

Съ свито сърдце, Калоянъ чакаше сѣдбоноснитѣ събития. Той знаеше, че борбата съ латинитѣ е неизбежна. Знаеше, че това ще бѣде борба на животъ и смъртъ.

И често взорѣтъ му дирѣше образа на Солунския чудотворецъ, и често бледитѣ му устни мѣлвѣха тиха, отчаяна молба.

Той просѣше ново чудо. Последно чудо.

А Инокентий III пакъ мѣлчеше упорито. Месецитѣ минаваха единъ следъ другъ, лѣтото отново заключи въ тламящъ обрѣчъ скалитѣ на богоспасното Търново, отново Етьрѣтъ отдрѣгна буйни води и оголи брѣговетѣ си.

Отъ день на день тревогата на царя растѣше и все по-опасни ставаха укоритѣ на боляри и войводи. Най-големиятъ заръ бѣше хвърлилъ Калоянъ. Щѣше ли и този пътъ да сполучи мъдростѣта му? Не бѣше ли сбъркалъ като отхвърли предложенията на ромейтѣ? Не бѣше ли за предпочитане тѣхното коварство, предъ неразумната надменностъ на латинитѣ? Вече се носѣше опасенъ слухъ, че Бонифаций ди Монферато подканя императора да нападне българитѣ. Защото кръстоносцитѣ бѣха вече подѣлили ромейскитѣ земи и вече дирѣха нови приключения. Бонифаций бѣ станалъ кралъ на Солунъ. Анри д'Ено бѣ взелъ въ Мала-Азия Едремитското кралство, графъ дьо Блуа взе Никея, графъ дьо Сенъ-Полъ стана херцогъ на Димотихонъ, баронъ Ренѣ дьо Три — херцогъ на Филиповградъ...